

Gepakt

Jan van der Pool

"...prooi, die ze soms nog nazitten tussen gebouwen, waarbij ze zich wel eens tegen ramen te pletter vliegen."

zegt 'Het Vogelboek' (Burton & Hayman, 1977) over de Sperwer. Zover gaat deze geschiedenis niet. Maar een klein drama was het wel.

Op een morgen zit ze daar, die stadsduif. Het kan ook een stadsoffer zijn, maar voor dit verhaal houd ik het op een 'zij'. Ze zit zielig in een hoekje van de patio. Bolrond en door de poten gezakt. Kleine druppeltjes van de miezige regen rollen over haar veren. Het oog aan mijn kant gaat maar af en toe (smakend?) open.

Schuin boven haar hangt een overdekte, en welvoorziene, voedertafel aan een balk. Dat is het domein van mezen, een enkele Vink en een paar Huismussen, die op de plank foerageren. Mijn duif gaat daar haar honger niet stillen. Ik ga met wat strooivoer naar buiten. Haar eetlust is nog goed, heel goed zelfs. In korte tijd wordt een handvol zaad gekropt. Daarna wordt het hoekje tussen het kamerraam en de schuifdeur van de keuken weer betrokken.

Tijdens de volgende dagen herstelt ze zich. Het is een naamloze duif; geen enkele ring siert haar poten. Op een plein zou ze zich door niets van andere duiven onderscheiden. Ze begint het terras voor de keuken te domineren. Turkse Tortels die er ook nog wel eens een zaadje komen meepikken, blijven op gepaste afstand.

Nu heeft zo'n duif twee kanten. Aan de ene gaat het voer naar binnen. Na een paar dagen heb ik het strooien van zaad gestaakt. Toch is er blijkbaar voldoende te vinden: er vallen resten op de grond als ik de voedertafel schoonmaak. Mijn verwendte stamgasten eten vooral de zonnebloempitten die in het mengvoer zitten. Ook al zie ik zelf geen zaadje meer op de tegels liggen, dan nog loopt mijn duif ijverig pikkend rond. Het is die andere kant die begint te storen. Ze heeft het hogerop gezocht. Ze zit niet meer in dat zielige hoekje, maar op de aluminium afdekking van het zonnescherm. Ook op de beide patiobalken verschijnen de uiteindelijke resultaten van de gezonde eetlust.

Met wat geduld moet ze wel te pakken zijn, denk ik. Maar veel geduld heb ik niet. Het eten uit de hand, zoals je dat op de Dam ziet, heeft ze nooit geleerd. Een poging tot vangst met een doos mislukt eveneens. Ik mis het net dat we op de vinkenbaan gebruiken voor ontsnapte vogels. Er moet een betere vanger komen!

Reeds enige tijd berust ik in de status quo. Al te erg is het ook niet; het heeft wat gezelligs zo'n huisduif. Ik ruim wat op in de keuken en heb zojuist met enige vertedering naar mijn duif gekeken. Bij een gerucht wend ik mijn blik weer opzij en zie ik veren dwarrelen. De Sperwer moet uit het niets onder de balken van de ommuurde en beplante patio door gedoken zijn. Het is een grote vogel, een vrouwtje. Ze heeft de duif gepakt. In haar vaart is ze doorgeschoten tot aan de keukendeur. De duif is tussen twee bloembakjes gegleden, terwijl de Sperwer haar vasthoudt. Secondenlang staren we elkaar aan op een oogafstand van anderhalve meter. De felle ogen onder een lichte wenkbrauwstreep zijn op mij gericht. In de iets geopende snavel beweegt de tong. De donkerbruine vleugels liggen bezittend over de prooi.

Ik roep en mijn vrouw komt naast me staan. Bij twee toeschouwers verslapt de greep op de prooi kennelijk: de duif kan wegvliegen; de Sperwer gaat er terstond achteraan. We kunnen het verdere verloop niet meer volgen.

Ik blijf met twijfels achter. Het zou ook wel eens een Havik geweest kunnen zijn! Het mannetje van die soort is niet zoveel groter dan een flinke Sperwervrouw. Voor mijn keukendeur? Dat kan toch niet! Ik kijk in mijn boeken. Een 'hooded appearance of adult (due to darker earcoverts than in *A. nisus*)' werd niet opgemerkt. Een lichte wenkbrauwstreep kan ook bij de Sperwervrouw opvallend zijn. '...almost orange wash on breast and underwing of juvenile' werd ook niet waargenomen; die tekening van 'jonge Haviken ken ik wel, maar heb ik de borst wel gezien? Vluchtkenmerken en de hoeveelheid wit op de onderstaartdekveren waren onder de geschetste omstandigheden ook al niet te zien. Het kwam allemaal zo onverwacht en het ging zo snel! Maar toch..., de vogel was zo fors. En een duif? Die worden ook door Sperwers gepakt. Met zoveel gemak? Ik hou het op een Sperwer, maar mijn twijfels blijven.

Mijn duif is nimmer teruggekeerd.

Literatuur

- Burton, P.H. & P. Hayman, 1977. Het Vogelboek. Zomer & Keuning, Ede.